

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 336/2021-109

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], všetci zastúpení advokátom JUDr. Miroslavom Sklenárom, Kováčska 40, Košice, proti postupu Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 23Cpr/1/2016 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/23/2020 z 23. septembra 2020 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 23Cpr/1/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľom **priznáva** finančné zadost'učinenie každému z nich **1 000 eur**, ktoré im **je** Okresný súd Žiar nad Hronom **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Žiar nad Hronom **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **691,34 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 336/2021 z 27. mája 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľov doručenú ústavnému súdu 26. apríla 2021 na ďalšie konanie v časti, v ktorej sa domáhali porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, tiež základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu. Okrem iného navrhujú zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, prikázať okresnému súdu konať, priznať finančné zadosťučinenie každému z nich 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovatelia uzatvorili ako zamestnanci [REDAKOVANÉ] (ďalej len „mesto“) ako zamestnávateľom pracovné zmluvy, ktorých predmetom bolo dojednanie podmienok výkonu práce na pozícii mestských policajtov. V roku 2010 došlo k zmene náčelníka mestskej polície, ktorý od mesta dostal pokyn znížiť počet zamestnancov. Dňa 14. februára 2011 dostali sťažovatelia výpoveď s tým, že boli počas výpovednej doby mimo službu, s náhradou mzdy. Sťažovatelia podali na okresnom súde žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Okresný súd rozsudkom žalobu zamietol, ktorý Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil. Následne okresný súd rozhodol v prospech sťažovateľov tak, že skončenie pracovných pomerov výpoveďami zo 14. februára 2011 je neplatné. O návrhu na náhradu mzdy sa okresný súd zaoberal až na pojednávaní 8. marca 2016, keď jedným uznesením z 8. marca 2016 zamietol „*zmenu návrhu v jeho rozšírení o zaplatenie náhrady mzdy sťažovateľmi v 1 až 3 rade*“. Sťažovatelia na jednej strane podali odvolanie proti časti rozsudku okresného súdu z dôvodu, že nerozhodol o nároku na náhradu mzdy, a zároveň navrhli doplnenie rozsudku. Okresný súd následne návrh sťažovateľov na doplnenie rozsudku o náhradu mzdy uznesením z 5. mája 2016 zamietol. Uvedené uznesenie krajský súd uznesením č. k. 12CoPr/6/2017 z 31. októbra 2017 potvrdil z dôvodu, že sťažovatelia sa žalobným návrhom domáhali výlučne určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďami a nedomáhali sa uloženia povinnosti zaplatiť im náhradu mzdy. Sťažovatelia podali proti predmetnému uzneseniu dovolanie. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením dovolanie odmietol.

3. Sťažovatelia uviedli, že z opatrnosti si na okresnom súde uplatnili svoje nároky na náhradu mzdy aj osobitným návrhom 31. marca 2016, ktorý sa prejednáva v súčasnosti pod sp. zn. 23Cpr/1/2016. Okresný súd rozhodol o nároku na náhradu mzdy, pričom posudzoval nárok len za obdobie troch rokov spätne od momentu doručenia žaloby v konaní sp. zn. 6Cpr/2/2011 (od apríla 2013 do januára 2016) s odôvodnením, že nároky na náhradu mzdy od 1. júna 2011 do apríla 2013

sú premlčané a o nároku na náhradu mzdy za obdobie od februára 2016 do decembra 2017 nerozhodol z dôvodu kauzálnej nepríslušnosti.

4. Sťažovatelia vytykajú okresnému súdu nečinnosť, neefektívnosť, nesústredenosť a nesprávny procesný postup z dôvodu, že súčasne, keď rozhodoval o neplatne skončenom pracovnom pomere, nerozhodol aj o nároku na náhradu mzdy, a preto si sťažovatelia museli uplatniť svoj nárok na náhradu mzdy samostatným návrhom. Sťažovatelia uvádzajú, že dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o nároku na náhradu mzdy (sp. zn. 23Cpr/1/2016).

5. Argumentácia sťažovateľov týkajúca sa porušenia základného práva na súdnu ochranu spočíva v tom, že v konaní pred okresným súdom si uplatnili nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru od momentu neplatného skončenia pracovného pomeru do momentu, kým im žalovaný umožní pokračovať v práci. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vytykajú arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, najvyššieho súdu a replika sťažovateľov

6. Okresný súd uviedol, že namietané skutočnosti sťažovateľov sú nedôvodné, a preto je ich ústavná sťažnosť neopodstatnená, a žiada ústavný súd o jej nevyhovenie. Okresný súd poznamenal, že na pojednávaní zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení nepripustil, a teda táto časť sa nikdy nestala predmetom konania. Tiež uviedol, že sťažovatelia žiadali opakovane prerušiť konanie z dôvodu podaného dovolania vo veci sp. zn. 6Cpr/2/2011. Avšak aj napriek opakovaným žiadostiam sťažovateľov o prerušení konania okresný súd vo veci konal. Okrem iného poznamenal, že proti rozsudku okresného súdu (č. k. 2Cpr/1/2016) podali sporové strany odvolanie.

7. Najvyšší súd uviedol, že napadnuté uznesenie je dostatočne zdôvodnené a odpovedá na námietky sťažovateľov. Okrem iného tvrdí, že ak okresný súd návrh na rozšírenie žaloby o náhradu mzdy zamietol, nebolo možné preto dovolacím súdom rozhodnúť o doplnení rozsudku. V závere uviedol, že rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponecháva na úvahe ústavného súdu.

8. Sťažovatelia v replike uviedli, že okresný súd v konaní postupoval nesústredene z dôvodu, že sťažovatelia uplatňovali svoje nároky na náhradu mzdy od neplatného skončenia pracovného pomeru do momentu, keď im žalovaný umožní v práci pokračovať. Tým, že okresný súd ich žiadosti o prerušenie konania nevyhovel, podľa ich názoru návrh nemal vplyv na dĺžku konania.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú, že (i) postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 23Cpr/1/2016 došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a (ii) napadnuté uznesenie najvyššieho súdu pri posúdení nároku na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru od momentu neplatného skončenia pracovného pomeru do momentu, pokiaľ nezačnú sťažovatelia pokračovať v práci, je arbitrárne a nepreskúmateľné.

III.1. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu:

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy: *„Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“* Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru: *„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.“*

11. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 48 ods. 2 ústavy už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre účastníkov [II. ÚS 32/02, obdobne rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zo 16. 12. 2003 vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 58172/00].

13. Predmetom konania sťažovateľov bol nárok na náhradu mzdy za obdobie jún 2011 až február 2016. Pracovnoprávne spory a z nich vyplývajúce mzdové nároky patria medzi bežnú, no prednostnú agendu súdov a považujú sa, najmä pokiaľ ide o mzdové záležitosti, za spory citlivej povahy (IV. ÚS 4/05, III. ÚS 35/07, III. ÚS 1/09). Pracovnoprávny spor sťažovateľov sa nevyznačoval zložitou konania. Keďže ide o živobytie sťažovateľov, je výsledok sporu pre sťažovateľov nepochybne dôležitý.

14. V správaní sťažovateľov neboli zistené také skutočnosti, ktoré by prispeli k celkovej dĺžke konania. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia opakovane žiadali prerušiť konanie (14. februára 2019 a 21. augusta 2020) z dôvodu podaného dovolania proti uzneseniu

krajského súdu (č. k. 12CoPr/6/2017 z 31. októbra 2017). Na ťarchu sťažovateľov ústavný súd pripísal odročenie pojednávania (18. júna 2020 a 15. decembra 2020).

15. Ústavný súd posudzoval celkovú dĺžku konania od podania žaloby (4. apríla 2016) do podania ústavnej sťažnosti (26. apríla 2021), teda viac ako päť rokov. Súbežne s týmto konaním prebiehalo na okresnom súde konanie sťažovateľov o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru evidované pod sp. zn. 6Cpr/2/2011. Z dôvodu súbežného konania bolo uznesením okresného súdu č. k. 23Cpr/1/2016 z 29. apríla 2016 konanie prerušené. Následne okresný súd zisťoval stav konania evidovaného pod sp. zn. 6Cpr/2/2011. Po právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 12CoPr/6/2017 z 31. októbra 2017 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 6Cpr/2/2011 z 5. mája 2016 sa v konaní o nároku na náhradu mzdy pokračovalo od 14. marca 2018. Z uvedeného vyplýva, že konanie bolo prerušené jeden rok a jedenásť mesiacov. Z chronológie úkonov vyplýva, že okresný súd vo veci o nároku na náhradu mzdy vyhlásil rozsudok na pojednávani 31. marca 2021 (približne tri roky od pokračovania v konaní). Písomne vyhotovenie rozsudku bolo stranám sporu doručené 30. apríla 2021. Z dôvodu podaného odvolania sporovými stranami je spis v súčasnosti na odvolacom súde.

16. Ústavný súd, tak ako už vyššie spomenul, pripomína dôležitosť čo najrýchlejšieho a efektívneho prejednávania pracovnoprávnej veci mzdovej povahy a konštatuje, že v tomto prípade všeobecný súd nevenoval dostatočnú pozornosť uvedenej povahe sporu a ani tomu, o čo v ňom sporovým stranám išlo. Zbytočné prietahy v konaní ohrozujú dôveryhodnosť štátnej moci a špecificky súdnej moci v očiach sporových strán, ako aj všeobecné vnímanie fungovania demokratického a právneho štátu verejnosťou (I. ÚS 345/2014). Odročenia a iné spôsoby prerušenia konania musia byť primerané, berúc do úvahy osobitné okolnosti prípadu.

17. Aj napriek tomu, že sťažovatelia podali ústavnú sťažnosť v čase, keď už bolo v konaní vyhlásené rozhodnutie okresného súdu (31. marca 2021), dôležitým faktom je, že v čase podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnutie sťažovateľom doručené a z dôvodu podaného odvolania vec sťažovateľov nie je právoplatne skončená (rozsudok EŠLP z 23. 11. 2010 vo veci Zarembová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 7908/07, rozsudok z 21. 12. 2010 vo veci Sirotnák proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 30633/06, rozsudok z 15. 2. 2011 vo veci Bubláková proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 17763/07). Avšak ústavný súd zohľadnil, že sťažovatelia podali ústavnú sťažnosť proti postupu okresného súdu na poslednú chvíľu (štyri dni pred doručením rozsudku okresného súdu, pozn.).

18. Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená či neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia obrátili na štátny orgán, aby o ich veci rozhodol (IV. ÚS 396/04). Okresnému súde nie je možné vytknúť, že by v konaní nevykonával úkony, no dokazovanie listinnými dôkazmi viac ako rok

(od 2/2019 – 9/2020) je už doba ústavne neakceptovateľná. Ústavný súd dospel k názoru, že išlo o nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu.

19. Vzhľadom na uvedené okolnosti veci ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s judikatúrou ESLP (rozsudok z 20. 6. 2006 vo veci Obluk proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 69484/01), podľa ktorého dĺžka konania na jednom stupni nezvykne presahovať obdobie troch rokov. Z dôvodu, že je spis v súčasnosti na odvolacom súde, ústavný súd preto nedoplnil ochranu aj o uloženie príkazu okresnému súdu vo veci konať.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy: *„Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“* Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru: *„Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.“*

21. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce: *„Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.“*

22. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce: *„Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.“*

23. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

24. Úlohou ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 70/08).

25. Sťažovatelia sa žalobou z 31. júla 2011 domáhali určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďami zo 14. februára 2011. Okresný súd žalobu zamietol. Sťažovatelia sa odvolaním z 1. decembra 2012 domáhali zrušenia rozsudku okresného súdu a žiadali aj uloženie povinnosti žalovanému uhradiť im náhradu mzdy v sume priemerného mesačného zárobku za čas od 1. júna 2011 do času, keď im žalovaný umožní pokračovať v práci. Následne krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil. Sťažovatelia podaním z 30. júla 2015 zotrvali na uplatnenom nároku náhrady mzdy (uplatnený prvýkrát 1. decembra 2012, pozn.). Sťažovatelia podaním z 15. októbra 2015 žiadali, aby okresný súd pripustil zmenu žaloby ohľadom náhrady mzdy. Podaním z 29. februára 2016 spresnili požadovanú náhradu mzdy. Okresný súd 8. marca 2016 zmenu žaloby nepripustil z dôvodu, že výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmene žaloby, lebo sa žiadne dôkazy vo vzťahu k mzdovým nárokom nevykonali. Keďže nároky sťažovateľov na náhradu mzdy neboli predmetom konania už od jeho začiatku a boli uplatnené len v jeho priebehu, okresný súd zmenu žaloby nepripustil [§ 225 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Krajský súd uznesenie okresného súdu z 31. októbra 2017 potvrdil z dôvodu, že sťažovatelia sa žalobou domáhali výlučne určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďami a nedomáhali sa aj uloženia povinnosti zaplatiť im náhradu mzdy. Krajský súd uviedol, že „Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1/ - 3/ sa žalobou zo dňa 31. 07. 2011, doručenou okresnému súdu dňa 01. 08. 2011, domáhali určenia, že skončenie pracovného pomeru žalobcov 1/, 2/, a 3/ výpoveďami žalovaného zo dňa 14. 02. 2011 je neplatné“. Podľa názoru krajského súdu v konaní neboli splnené podmienky na doplnenie rozsudku podľa § 225 ods. 1 CSP. Sťažovatelia proti uzneseniu krajského súdu podali dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd dovolanie odmietol z dôvodu, že doterajšie výsledky konania nedávali podklad aj pre konanie o nároku na náhradu mzdy, pretože v konaní nebol žiaden dôkaz vykonaný a z konania vyplynulo, že predmetom konania bol výlučne návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

26. Ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (II. ÚS 324/2010). Ústavný súd nateraz rešpektuje záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania. Všeobecné súdy nadobudli presvedčenie, že sťažovatelia sa domáhali „len“ určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou bez nároku na náhradu mzdy a tento výsledok s prihliadnutím aj na osobitné konanie

o náhradu mzdy (23Cpr/1/2016) korešponduje obsahu spisu. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd priklonil k nevyhoveniu ústavnej sťažnosti v tejto časti.

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie a náhrada trov konania

27. Sťažovatelia sa domáhali aj primeraného finančného zadost'učinenia každému z nich 10 000 eur. Ústavný súd podotýka, že cieľom tohto inštitútu je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (IV. ÚS 210/04). Ústavný súd pri posudzovaní finančného zadost'učinenia vychádzal z predmetu sporu, významu sporu pre sťažovateľov a najmä postupu okresného súdu. V okolnostiach posudzovanej veci vyslovil porušenie uplatnených práv nesústreďenou, resp. neefektívnou činnosťou okresného súdu v trvaní viac ako rok a celkovou dĺžkou viac ako piatich rokov konania bez právoplatne skončenej veci. Ústavný súd pokladal za spravodlivé priznať sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie každému z nich 1 000 eur. Deklarácia porušenia základných práv, ako aj úplná náhrada trov konania implicitne zahŕňajú aj satisfakčný prvok (I. ÚS 70/2012).

28. Sťažovatelia majú nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (prevzatie, príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a repliky) v sume trikrát po 181,17 eur, režijný paušál v sume trikrát po 10,87 eur spolu s 20 % DPH. Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia tak predstavuje sumu 691,34 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu